

Bībeles stāsti CIEMIŅLAIKS

Ciemiņlaikā bērni dodas ciemos.

Katru dienu telpa, kas paredzēta CIEMIŅLAIKAM, pārkārtojama piemēroti attiecīgo māju noskaņai.

Lai tikšanās ar māju saimnieku būtu dabiska, noderēs ne tikai iekārtojums – vēl svarīgāk, ka cilvēks, pie kura bērni ciemojas, ir iemācījies tekstu, jūtas ar to brīvs, lai vajadzības gadījumā varētu improvizēt.

Katrs personāžs apgērbts piemēroti attiecīgā vēsturiskā laika un profesijas raksturojumam.

Svarīgi, ka grupas vadītājs “spēlē” līdzi.

Izmantojiet iespēju uz vienu dienu iesaistīt dažādus draudzes locekļus, lai izspēlētu dažādās lomas!

CIEMOŠ PIE AKLĀ

KURŠ DZIEDINĀTS UN TAGAD REDZ

Lai iepazītos ar Bībeles stāstu, bērni katru dienu “ceļo laikā” un ierodas ciemos pie kāda cilvēka, kas pats bijis iesaistīts kādā no Bībelē aprakstītajiem notikumiem vai arī bijis kāda notikuma aculiecinieks.

Ieteicams telpu katru dienu pārkārtot, lai pieskaņotos stāstītāja dzīves situācijai. Šodien bērni ciemojas pie vīra, kurš bija akls kopš dzimšanas, bet Jēzus viņu dziedināja. Viņa mājās, iespējams, iederētos durvis, kurām atveroties nošķind zvaniņš (lai dzird, ka kāds ienāk), nekādu sīkumu, paklājs (kur var kājas aizķerties), zīmīte Braila rakstā.

Labdien!

*Sasveicinās ar katru bērnu, īpaši izceļot to, ko var pie katra no bērniem redzēt – gaiši mati, puķaina kleita, utt. **Man prieks, ka esat ieradušies ciemos. Vecāki jau mani brīdināja, ka būšot ciemiņi. Paskat, kādu zīmīti viņi bija atstājuši** (rāda stingru papīru, uz kura Braila rakstā – “būs ciemiņi” – punkti ar asu priekšmetu izspiesti arī nedaudz uz āru, lai var ar pirkstiem sataustīt, Braila rakstu – pielikumā.*

Jā, dažreiz viņi vēl pa vecam paradumam atstāj man šādas zīmītes. Zīmītes, kuras var lasīt ar pirkstiem. (atļauj bērniem aptaustīt) Viņi taču bija pieraduši, ka esmu akls. Tāds es biju kopš bērnības. Vai esat kādreiz domājuši, kā ir dzīvot, kad neko neredzi? Nu, tas ir tā, it kā tu atrastos pilnīgi tumšā istabā. Tikai tev nav iespējas ieslēgt gaismu vai iededzināt sveci. Visu laiku ir tumšs. Bet tev ir jāapgērbjas, jāpaēd, jāsaklāj gulta, jāatrod paslēptā pārsteiguma dāvana un jāizdara visas citas ikdienišķās un ne tik ikdienišķās lietas – un jāizdara tās pilnīgā tumsā.

Gribat pamēģināt, kā tas ir?

Parāda bērniem 3 dažādu konfekšu traukus (vai arī dod vienu trauku, kurā sabērtas visas konfektes kopā) pārrunā, kura no šīm konfektēm katram garšo vislabāk. Aizsien bērniem acis un aicina paņemt konfekti, kas viņiem garšo vislabāk (trauku izvietošanu samaina). Kad visi paņēmuši, atļauj tiem, kuriem neizdevās dabūt savu mīļāko konfekti, saimainīt konfektes.

Cienājieties! Bet es jums pa to laiku pastāstīšu, kas ar mani notika, ka tagad varu jūs redzēt, un varu neklūdīgi paņemt savu mīļāko konfekti.

Tas notika tā. Kādu dienu es, kā jau katru dienu, sēdēju ceļa malā un ubagoju, jo iespēju nopelnīt man, aklam vīram, nebija. Dzirdēju, ka cilvēki iet man garām, sacelot putekļu mākoņus, kas ik pa brīdim nonāca līdz manam degunam un tad bija.. APČĪ! ... jāšķauda. Sajutu pa brīžam nelielu vēju un dzirdēju putnu čivināšanu. Bet to, kā putni izskatās, nezināju. Nebiju savā mūžā redzējis pat savu mammu un tēti, nezināju, ko nozīmē, ka zāle ir zaļa, nebiju redzējis, ka, vējam pūšot, mākoņi kustas.

Bet tajā dienā kaut kas notika. Dzirdēju, ka atkal tuvojas soļi. Cerēju, ka ieliks kādu monētu manā traukā, bet tad dzirdēju, ka viņi runā par mani! Kāds no vīriem prasīja: “Kāpēc šis ir akls? Vai viņš ir grēkojis vai viņa vecāki, ka viņš akls piedzimis?” Viņi runāja par mani tā, it kā manis tur nebūtu. Bezkaunīgi un nepieklājīgi, vai ne? Es taču esmu akls, nevis kurls! Es taču dzirdu! Tā jau cilvēki mēdz domāt – ja viņam kāda vaina, tad tas ir sods par kaut ko. Gribēju jau no kauna zemē ielīst, kad atkal šīs runas dzirdēju. Es taču tāds jau biju piedzimis!

Bet tad viņu vadītājs ierunājās, un tas mani ļoti iepriecināja! Viņš teica: “Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki.” Beidzot, beidzot to kāds pasaka, es nodomāju! Bet tad sekoja kas pavisam nesaprotams, viņš teica: “Tas ir noticis tādēļ, lai varētu atklāties Dieva darbi.” Es tajā brīdī pat īsti nesapratu, ko tas nozīmē. Un nebija jau arī laika apdomāties, jo ... tad notika kas vēl neticamāks! Saturieties arī jūs!

Dzirdēju, kā viņš noliecas zemē, paņem rokās smiltis un nospļaujas. Gan laikam bija iesplāvis rokās uz tām smiltīm, jo pēc tam bija skaņa, it kā viņš maisītu tās kopā. Kas te notiek, es nodomāju. Jau pēc brīža jutu, ka viņš pieskaras manām acīm un uzliek uz tām pagatavoto dubļu piku. Es joprojām biju apjucis, un sekoja jau pavisam skaidra norāde – “Ej mazgājies Sīloāmas diķī!” Viņa balsi bija kaut kas tāds, kas neļāva man pretoties. Es noticēju viņam, gāju uz diķi un mazgājos. Un tad tas notika! Es varēju redzēt!!!

Visu dzīvi biju tik ļoti to vēlējies – redzēt! Nedzīvot tumsā, bet redzēt kokus, ziedus, mākoņus, cilvēku sejas. Tagad es to redzēju – ieraudzīju savu atspulgu ūdenī, pirmo reizi redzēju sevi! Redzēju pūkainos mākoņus, redzēju zaļās ganības un dažāda izmēra kokus visdažādākajos krāsu toņos. Gribēju arī redzēt, kāds izskatās tas mācītājs, kurš bija uzlicis dubļus uz manām acīm. Bet viņa tur nebija. Skrēju mājās – man taču bija jāredz savi vecāki.

Kaimiņi nespēja noticēt, ka tas noticis. Domāja, ka tas kāds cits cilvēks, kas izskatās man līdzīgs. Uzzināju, ka tas, kas mani dziedināja, esot bijis Jēzus. Es visiem stāstīju, kas bija noticis. Bet ne visiem tas patika, īpaši farizeji bija neapmierināti, jo biju dziedināts sabatā, un tajā dienā nedrīkstot strādāt. Viņi pat mani izdzina ārā no tikšanās, uz kuru paši mani bija uzaicinājuši.

Lai vai kā, es tagad esmu redzīgs.

Es, kas biju neredzīgs, kas pazina tikai tumsu, tagad redzu!

Biju dzirdējis, ka Jēzus saka, ka Viņš ir pasaules gaismā. Jēzus iedeva man acu gaismu.

Es tagad redzu! Dzīvot gaismā ir pavisam kas cits, ticiet man!

Es joprojām esmu pateicīgs Jēzum par to!

Vai jūs arī esat pateicīgi par to, ka varat redzēt?

Pateiksimies Dievam par to? Padomājiet, ko jums ir prieks redzēt! Es sāksu lūgšanu, un katrs no jums varēs šo vienu lietu nosaukt.

Dievs, paldies, ka mums ir acis un mēs varam redzēt! Paldies, ka mēs varam redzēt (*bērnī pēc kārtas nosauc, ko viņi priecīgi redzēt*) ... Lūdzu, palidzi mums saredzēt arī to, ko ar acīm vien nevar saredzēt! Palidzi mums saredzēt savus grēkus, palidzi mums ieraudzīt Tevi, palidzi mums redzēt, kur Tu mūs vadi. Āmen!

Var piedāvāt bērniem to, ko prieks redzēt, uzrakstīt Braila rakstā; “izlasīt” vienam otra rakstīto.

A	(1)	
Ā		
B	(2)	
C	(3)	
Č		
D	(4)	
E	(5)	
Ē		
F	(6)	
G	(7)	
Ģ		
H	(8)	
I	(9)	
Ī		
J	(0)	
K		
Ķ		

L	
Ł	
M	
N	
Ņ	
O	
P	
R	
S	
Š	
T	
U	
Ū	
V	
Z	
Ž	

Ciparzīme

CIEMOŠ PIE ZVEJNIEKA

Lai iepazītos ar Bībeles stāstu, bērni katru dienu “ceļo laikā” un ierodas ciemos pie kāda cilvēka, kas pats bijis iesaistīts kādā no Bībelē aprakstītajiem notikumiem vai arī bijis kāda notikuma aculiecinieks.

Ieteicams telpu katru dienu pārkārtot, lai pieskaņotos stāstītāja dzīves situācijai. Šodien bērni ciemojas pie Jēzus mācekļa Pētera. Viņa mājās, iespējams, iederētos tīkli, koka airi, no jūras izskalotas lietas, pīti grozi.

Skaņa – jūras viļņi, kaijas – meklēt YouTube, piemēram https://ej.uz/juras_skanas

Labdien!

Sasveicinās ar katru bērnu, sniedzot “īpašo” zvejnieka sveicienu (pēc pašu izvēles) – piemēram, sasit plauktas gaisā un sasveicinās ar abām rokām, pirms tam tās sakrustojot.

Man prieks, ka esat ieradušies ciemos. No kurienes tad nākuši? Bērni pasaka pilsētu, ielu. Esat kādreiz dzīvojuši tik tuvu jūrai kā es? Ieklausieties! Ko dzirdat? Jā, tur jūra jūs sveicina un kaijas klaigā. Te man kāds sveiciens no jūras, ar kuru vēlos jūs pacienāt (konfektes – jūras akmentiņi vai želejkonfektes ar jūras tematiku)

Prieks par satikšanos ar jums! Daudz cilvēku dzīvē esmu saticis, un nu tiem pievienojaties arī jūs. Starp citu, kas ir visievērojamākais cilvēks, kuru esat satikuši? Vai kāds no jums saticis prezidentu, spiedis viņam roku? Varbūt kāds dabūjis autogrāfu no kāda dziedātāja vai aktiera? Šī ir kā saruna ar bērniem, ļaujot viņiem pastāstīt par savu pieredzi.

Kā jau teicu, man to satikšanos bijis daudz. Bet starp tām visām viena ļoti īpaša. Visiem, kas atnāk pie manis ciemos, par to pastāstu, arī jums!

Kā jūs domājat, par ko stāstīšu? Bērnu atbilžu varianti.

Jā, es visiem stāstu par savu īpašo satikšanos ar Jēzu. Te kādi cilvēki mēģinājuši šo stāstu attēlot bildēs. https://ej.uz/jezus_aicina_maceklus (foto sagatavoti kā izdrukas fotoalbumā vai lielāki – kā gleznas, vai arī tiek rādīti, projecējot uz sienas/ekrāna, stāstījumu papildina attiecīgie attēli)

Neatceros, kas tā bija par dienu, bet zinu, ka tas bija pēc garas un neseismīgas nakts. Visu nakti bijām zvejojuši, bet neko nebijām noķēruši. Biju noguris, mēs mazgājām tīklus. Un tad, nezinu īsti kā, bet pēkšņi turpat tuvumā bija cilvēku pūlis, viņi spiedās viens pie otra, drūzmējās. Šķita – tur kāda ballīte. Bija rīts, dažādas svinības taču parasti vakara pusē.

Tad ieraudzīju, ka pūļa vidū bija Jēzus, visi spiedās viņam tuvāk, šķita, iestums viņu Ģenecaretēs ezerā.

Tādēļ Jēzus pienāca pie manis, iekāpa laivā un lūdza, lai atbraucot nost no krasta. Biju noguris, viss jau bija apnīcis, bet, ja viņš tā saka – nu, labi, izdarīju tā.

Kad atīrāmies no krasta, izmetām enkuru un Jēzus sāka mācīt.

Ko viņš teica, pat īsti neatceros – vai par gaudiem vai aitām, vai par to, kā izturēties pret citiem cilvēkiem... Šķiet, par zivīm gan viņš neko neteica. Ko gan viņš zina par zivīm? Cilvēki krastā klausījās.

Iespējams, es pat aiz noguruma nedaudz iesnaudots. Bet, kad viņš savu runu bija beidzis, Jēzus uzrunāja mani. Jēzus teica: “Paairē dziļāk ezerā un izmet tīklus!” Ko? Ko viņš no tā saprot?

Nevēlējos būt nepieklājīgs, atteicu gan, ka esam jau visu nakti zvejojuši, bet neko neesam noķēruši. Bet tad nodomāju – nu, labi, ja viņš tā saka, varam jau arī to izdarīt.

Izmetām tiklus, un... acumirkļi tie bija pilni. Šķita, zivis to vien gaidījušas, kad parādīsies kāds tīkls, kurā ielīst.

Paskatījies uz savu brāli Andreju. Arī viņš bija izbrīnīts! Andrejs deva signālu Jānim un Jēkabam, kas bija citā laivā, un viņi nāca palīgā.

Zivju bija tika daudz! Mūsu laiva pilna, otra laiva arī pilna! Laivas bija tik pilnas, ka jau sāka grīmt!

Kad to visu redzēju, man palika bail! Šķita, ka viņš ne vien pārzina zvejas vietas un lietas, viņš varbūt zina arī kaut ko par mani! Tādēļ teicu – Jēzu, ej prom no manis. Es esmu pārāk slikts, un tu esi pārāk labs, lai būtu ar mani kopā. Man pat šķiet, ka nosaucu viņu par Kungu! Un ko viņš atbildēja? “Nebaidies!”

“Nebaidies! No šī laika tu būsi cilvēku zvejnieks!” Ko tas īsti nozīmēja, es pat nesapratu.

Bet zināju – viņš aicina uz kādu īpašu uzdevumu. Un man nebija ne mazāko šaubu, ka vēlos viņam atsaukties!

Braucām krastā. Mēs, četri zvejnieki, Jēzus un laivas, pilnas ar zivīm.

Kad laivas bijām izvilkuši krastā, sekojām Jēzum.

Atstājām visu un devāmies Viņam līdzi.

Tā beidzās mana satikšanās ar Jēzu. Bet īstenībā tad tikai viss sākās! Būt par Jēzus draugu – tas ir patiesi brīnišķīgs piedzīvojums!

Tāds ir mans stāsts.
Vai jūs arī būtu vēlējušies tur piedalīties?
Kurā stāsta daļā Tu visvairāk vēlētos būt? (izvēlas attēlu) Kāpēc?
Vai kāds no jums ir saticies ar Jēzu?
Kā Viņu var satikt?
Vai kāds no jums ir Jēzus māceklis?
Kā par tādu var kļūt?
Vai Jēzus par saviem mācekļiem aicina kļūt tikai zvejniekus?
Kādus cilvēkus vēl Viņš aicina?
Kad Viņš jūs aicina, sekojiet Viņam!

Lūgšana – vada grupas vadītājs.

*Grupas vadītājs saka lūgšanu. Kad vadītājs teicis – **Jēzus aicina mūs...** Bērni kopā atsaucas, sakot – **Mēs sekosim Viņam!***

*Dievs, Tu radīji visu pasauli. Tu arī sūtīji pasaulē savu dēlu Jēzu. Jēzus aicināja zvejniekus sekot Viņam. **Jēzus aicina mūs***

Mēs sekosim Viņam!

*Pēteris, Andrejs, Jēkabs un Jānis atstāja tiklus un sekoja Jēzum. Lūdzu, palīdzi mums atteikties no visa, kas kavē mums sekot Tev. **Jēzus aicina mūs***

Mēs sekosim Viņam!

*Jēzus teica zvejniekiem, ka darīs viņus par cilvēku zvejniekiem. Lūdzu, palīdzi arī mums stāstīt citiem par Jēzu. **Jēzus aicina mūs***

Mēs sekosim Viņam!

CIEMOŠ PIE MĀCEKĻA

Lai iepazītos ar Bībeles stāstu, bērni katru dienu “ceļo laikā” un ierodas ciemos pie kāda cilvēka, kas pats bijis iesaistīts kādā no Bībelē aprakstītajiem notikumiem vai arī bijis kāda notikuma aculiecinieks.

Ieteicams telpu katru dienu pārkārtot, lai pieskaņotos stāstītāja dzīves situācijai. Šodien bērni ciemojas pie mācekļa Andreja. Andrejs bija zvejnieks. Viņa mājās, iespējams, iederētos tikli, koka airi, no jūras izskalotas lietas, pīti grozi.

Labdien!

Sasveicinās ar katru bērnu – Mani sauc.... Mani sauc Andrejs. Prieks iepazīties. Sveicināti manās mājās. Man prieks, ka esat ieradušies ciemos.

Kā jau teicu, mani sauc Andrejs. Esmu viens no tiem 12 Jēzus draugiem, kas daudz laika pavadīja ar viņu kopā. Varu pat jums palepoties – es un mans brālis bijām pirmie, kurus Jēzus uzaicināja sev sekot! Vai zināt, kā tas notika? *(Iepriekšējā dienā bērni ir uzzinājuši par mācekļu aicināšanu, tādēļ, iespējams, viņi var par to pastāstīt. Ja nē – izstāsti pats vai arī apkopo viņu teikto.)* Nebiju ne par to domājis, ne to plānojis. Kā katru dienu – biju darbā, zvejojām. Tad garām nāca Jēzus un teica, lai sekojam Viņam, Viņš mūs darīšot par cilvēku zvejniekiem. Tādam aicinājumam nevarēju pretoties. Visādi mums ar Jēzu kopā ir gājis... Bet joprojām priecājos, ka toreiz viņam pateicu “Jā!”.

Ja jau esat atnākuši ciemos pie manis, droši vien vēlaties dzirdēt kādu stāstu par maniem piedzīvojumiem kopā ar Jēzu! Tik daudz kā piedzīvots! Ko lai es jums stāstu?... Hm.... Varbūt jūs jau šo stāstu zināt? Te es esmu uzzīmējis kaut ko no vienā īpašā notikumā piedzīvotā. *(parāda emoji, jauktā secībā (skat. Pielikums 2), aicina bērnus minēt, kas tas par stāstu, aprakstīt parādītās emocijas – ko tās varētu nozīmēt).* Labi, pastāstīšu, kas un kā tur notika. Bet, lai to darītu, man ir kāds priekšlikums! Jūs pēc ceļa izskatāties nedaudz paguruši. Tādēļ – apgulieties uz zemes un aizveriet acis *(ja nevar uz zemes apgulties, aicini sēdus ērti iekārtoties un aizvērt acis)*, atpūties nedaudz un mēģiniet iedomāties, ka arī jūs esat klāt šajā īpašajā notikumā.

(Tā kā bērnu acis ir ciet, turpmāko stāsta daļu vari lasīt! Lasi lēnām un izteiksmīgi, lai bērni spēj iztēloties savu līdzdalību.)

Ir skaista, saulaina diena. Tu dzīvo tuvu Galilejas jūrai. Tu esi dzirdējis, ka kaut kur tuvumā esot Jēzus. Daudzi cilvēki runā par to, ka viņi ies klausīties, ko Viņš saka. Tu taču arī gribētu viņu satikt, vai ne? Tu paņem savu pusdienu maisiņu. Paskatīsimies, kas tur iekšā. Nekā jau īpaša. Pāris zivtiņas un piecas maizītes. Tā, pusdienas ir līdzī, tad vari doties ceļā. Kopā ar draugiem ir tik jautri! Padomā - kuri no taviem draugiem ir kopā ar tevi? Jūs ejat gar Galilejas jūras krastu. Jūs metat akmentiņus ūdenī, dzirdi, kā noskan “plukš”, redzi, kā veidojas mazi vilniši?

Arvien vairāk cilvēku pievienojas. Jūs esat nokļuvuši tur, kur ir Jēzus. Tikai tagad Tu ieraugi, cik jūsu ir daudz! Vairāki tūkstoši! Izskatās, ka kopā būtu vairāki futbola laukumi pilni ar cilvēkiem. Visi runā par Jēzu. Tu pa zāļaino nogāzi centies tikt uz augšu, tuvāk Jēzum. Ko Viņš saka? Jēzus saka, ka Viņš ir Dzīvības maize. Lai dzīvotu, ir vajadzīgs ēdiens, maize. Lai būtu kopā ar Dievu, cilvēkiem vajadzīgs Jēzus!

Tad Jēzus sarunājas ar savu mācekli Filipu. “Te tik daudz cilvēku! Ko dosim viņiem ēst?”, Jēzus jautā. Tu saproti, ka arī tev vēders jau nedaudz kurkst un rūc, ēst prasa. Filips tagad pavisam apjucis – viņiem taču nav tik daudz naudas, lai visiem nopirktu maizi!

Tu atceries kādu notikumu, kas esot noticis pirms vairākiem tūkstošiem gadu. Toreiz arī daudz cilvēku bija izsalkuši. Viņi bija tuksnesī, ēdiena nebija. Bībelē rakstīts, ka Dievs viņiem deva īpašu maizi, mannu, no debesīm un visi bija paēduši.

Pie Tevis pienāku es, Jēzus māceklis Andrejs. Es jautāju tev – kas tavā pusdienu maisiņā? Tu parādi man savas piecas maizītes un divas zivis. Es paņemu tavu pusdienu maisiņu un eju to rādīt Jēzum. Jēzus paņem tavas pusdienas! Ko Viņš ar tām darīs? Vai Viņš varētu izdarīt tādu pat brīnuma darbu kā toreiz tuksnesī ar mannū?

Jēzus visiem liek apsēsties. Labi, ka pakalnē ir daudz zāles, nav jāsēž uz cietas un netīras zemes. Jēzus paņem tavas pusdienas, pasaka Dievam par tām paldies un dod saviem mācekļiem, lai izdala visiem cilvēkiem. Viņi dala, dala, dala... Un nevienam nepietrūkst. Un tas vēl nav viss. Kad visi 5000 vīri, viņu sievas un bērni un paēduši, mācekļi vēl salasa 12 grozus ar maizes gabaliņiem, kas palikuši pāri. Pārpalikumu vien ir daudz vairāk nekā tavas 5 miežu maizītes. Mēs visi esam tik pārsteigti!

Ja tu tur būtu, ko tu vēlētos pateikt Jēzum?

Palūdz bērniem atvērt acis. Pēc nelielas pauzes pajautā – pasaki, ko tu vēlētos pateikt Jēzum? Vai tu vēlies viņiem kaut ko pajautāt? Varbūt vēlies pateikties vai pastāstīt kaut ko par sevi?

Aicini bērnus salikt emoji zīmes, attēlojot, kā cilvēki varēja justies šī notikuma laikā. Lūdz bērniem paskaidrot, kādēļ viņi izvēlējušies šādu kārtību un kādas izjūtas, domas katra no zīmēm parāda.

Ja jau esat atnākuši pie manis ciemos, vēlos jūs arī nedaudz pacienāt. Bet vispirms pastāstīšu jums vēl kādu stāstu. Tas gan notika daudz vēlāk, nevis tajos laikos, kad Jēzus dzīvoja. Ap 610. gadu kāds mūks, gatavodams neraudzēto maizi, izdomāja pagatavot kādu našķi bērniem, lai varētu iedot tiem, kas būs iemācījušies no galvas lūgšanu. Tolaik kristieši nelūdza, noliekuši galvas un salikuši rokas. *(parādi kustības)* Viņi sakrustoja rokas uz krūtīm un katra roka pieskārs pretējam plecam. *(parādi kustības)* Tādu viņš arī pagatavoja cepumu, kuru šodien pazīstam kā kliņģeri. Tad nu cienājieties!

Kad bērni apēduši kliņģerīšus, aicini bērnus salikt rokas uz krūtīm, lai rokas pieskartos pretējiem pleciem. Vadi bērnus lūgšanā:

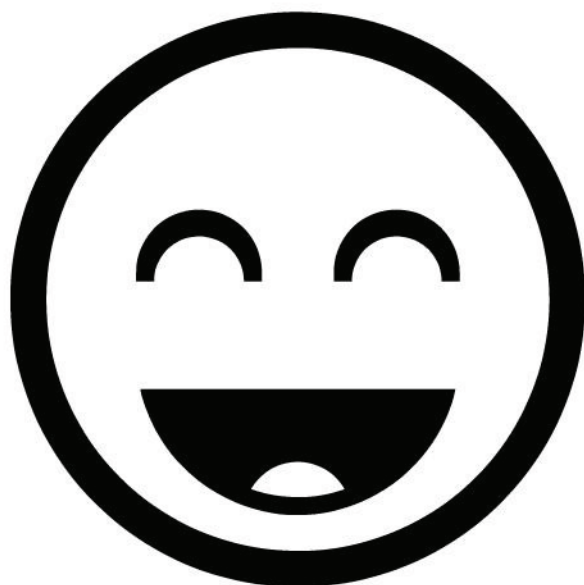
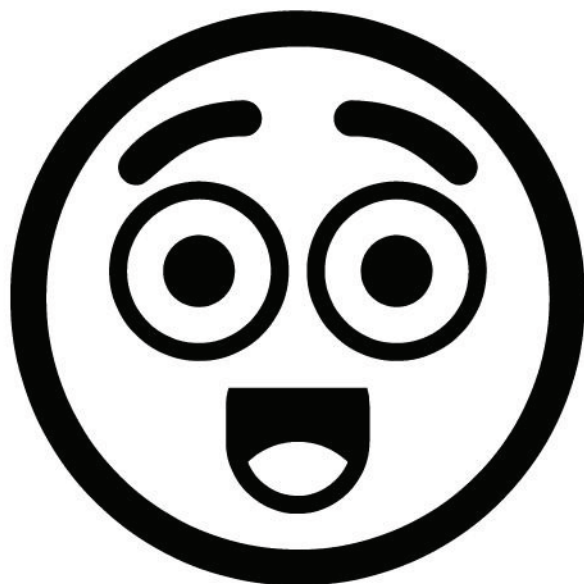
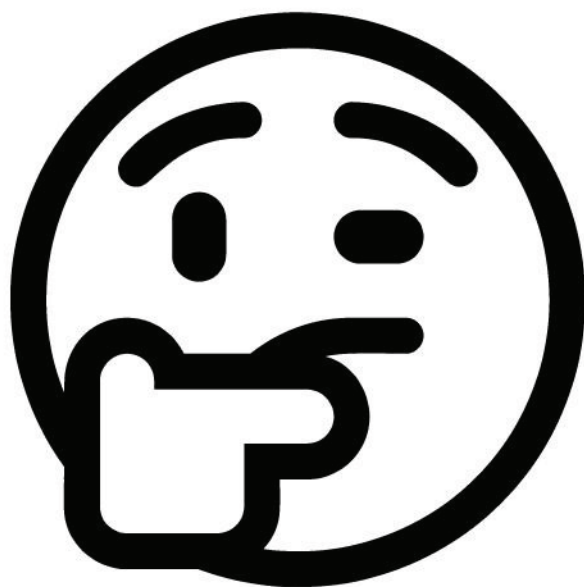
Dievs, paldies, ka tu dod mums visu, kas nepieciešams.

Paldies par maizi. Paldies par ēdienu.

Paldies, ka Tu devi Jēzu. Palidzi mums saprast, ko tas nozīmē, ka Viņš ir Dzīvības maize.

Mēs lūdzam Tevi par Zemgali un visiem cilvēkiem, kas tur dzīvo – pasargi viņus, palidzi viņiem. Paldies, ka Tu visus viņus mīli!

Āmen.

CIEMOŠ PIE PODNIEKA

Lai iepazītos ar Bībeles stāstu, bērni katru dienu “ceļo laikā” un ierodas ciemos pie kāda cilvēka, kas pats bijis iesaistīts kādā no Bībelē aprakstītajiem notikumiem vai arī bijis kāda notikuma aculiecinieks.

Ieteicams telpu katru dienu pārkārtot, lai pieskaņotos stāstītāja dzīves situācijai. Šodien bērni ciemojas pie podnieka. Viņa mājās, iespējams, iederētos dažādi māla trauki, netīri podnieka priekšauti, saplēstu trauku lauskas. Īsta māla “klucis”.

Labdien!

Sasveicinās ar katru bērnu, apskata rokas un aicina iet nomazgāt vai arī iedod mitrās salvetes, ar ko notīrīt rokas.

Tā, te nu jūs esat. Jā, mana darbnīca nav tā tīrāka vieta pasaulē. Darbs ar mālu ir diezgan ķēpīgs. Varbūt domājat – ko tad rokas mazgāt? Lai te nekļūtu vēl netīrāk un lai jūs uz mājām varētu doties ar nesatraipītām drēbēm, man ir kas padomā. Zinu, kad cilvēki nonāk manā darbnīcā, viņiem tā vien nagi niez arī pašiem kaut ko izveidot. Īsto mālu nedošu – pēc darba ar to vecāki varētu jūs neatpazīt. Bet skat – te man kaut kas, kas arī noder veidošanai.

(parāda smilšu mīklas ķieģelišus) Kas tas varētu būt? Baltais māls? Izbalējis māls? Nē, tā ir smilšu mīkla, kaut gan tai smiltis nav piejauktas klāt. Izdala katram bērnam smilšu mīklas ķieģelīti (3x3x5cm) – tas ir, smilšu mīkla, sadalīta vienādās daļās katram bērnam, izveidota kā taisnstūra paralēlskaldnis. Jānodrošina arī katram tīra vieta veidošanai – notīrīts galds un pamatne – cepamā papīra kvadrāts, 10x10 cm vai cits izmērs, lai labi saliktos uz cepampannas. Papīra stūrīti uzraksta bērna vārdu.

Tagad varēsiet iejusties podnieka lomā. Vai zināt, ko podnieks dara vispirms? (sagaidi bērnu atbildes) Vispirms podnieks izdomā – kādu trauku vai priekšmetu viņš gatavos. Vai tā būs krūze? Varbūt bļodiņa? Varbūt svečturis vai vāze? Vēlams, lai visi šie priekšmeti atrastos telpā, podnieka plauktos, lai uz tiem var norādīt.

Ko jūs gatavosiet no sava māla? Varat mirklīti apdomāt un tad ķerties pie darba.

(Iesaki bērniem veidot priekšmetus vienā plaknē, nevis telpiskus, kam šis “māls” vairāk piemērots – šķīvīti, māla dekoru, u.c., iespējams parādīt dažus paraugus no “podnieka” cepuma, ar kuru vēlāk bērni tiks cienāti. Jāuzmanās, lai bērni pārāk neietekmētos no paraugiem, lai katrs veido savu!)

Kamēr bērni veido – turpini stāstījumu un sarunu ar bērniem

Skatos, jums katram veidojas atšķirīgs priekšmets, daži ir līdzīgi, bet nav divi vienādi. Tā tas arī podnieka darbā, nav man divu vienādu priekšmetu. Tāds ir arī Dieva darbs. Viņš gluži kā podnieks veido mūs – katru tik atšķirīgu! Vai esat kādreiz iedomājušies, cik liels meistars viņš ir? Pasaulē miljardiem cilvēku, bet katrs atšķirīgs. Pat tad, ja šķiet – kādi dvīņu pāri tik līdzīgi, ka grūti viņus atšķirt, – pirkstu nospiedumi tomēr katram atšķirīgi. Viņš veidojis tik dažādu ziedus, dzīvniekus, putnus. Pat katrs mākonis debesīs atšķirīgs un arī sniegpārslīņas ir dažādas!

Kad es strādāju ar mālu, man bieži nākas par to domāt – cik Dievs ir izdomas bagāts un rūpīgs, piedomājot par katru no mums, lai mēs katrs būtu īpašs!

Podnieka darbs prasa lielu rūpību. Un ne vienmēr viss izdodas kā iecerēts. Kādreiz māls ir nepadevīgs, citreiz tas ir pārāk sauss un nevar izveidot iecerēto trauku. Ko dara podnieks? Vai viņš to, kas nav izdevies, izmet ārā? Ko jūs darītu podnieka vietā, ja iecerētais neizdotos? Podnieks veido no jauna, veido, kamēr trauks ir skaists un derīgs. Tā viņš arī mūsu dzīves veido. Rūpīgi, ar mīlestību, visu laiku! Dažreiz pārmaiņām jābūt tik lielām, ka mums varbūt pat ir sāpīgi, bet Dievs veido. Viņa mērķis ir izveidot mūs tādus, lai mēs būtu līdzīgāki Jēzum.

Un vēl, kad kā podnieks strādāju, man jādomā par šo – vai māls var izvēlēties, kas no tā tiks veidots? Vai kādam no jums mīkla pateica, ko vajag no tās izveidot? Varbūt kāds no jūsu ķieģelišiem muka prom, kad saprata, ka netop tas, ko viņš pats vēlētos? Tas būtu interesants skats, vai ne? Mēs, cilvēki, gan šad un tad vēlamies runāt Dievam pretī. Mēs iedomājamies, ka zinām labāk nekā Dievs, ko mums vajag un kādiem mums jābūt. Bet Dievs ir kā podnieks, Viņam ir visa vara. Ne vienmēr mēs saprotam, ko Viņš dara. Arī mīkla, ar ko jūs strādājat, nezina, kas no tās sanāks, kāpēc tā tiek rullēta, spaidīta. Bet rezultāts būs ļoti skaists un gards, vai ne?

Ne jau es vienīgais tādas domas par podnieku un mālu domāju. Bībelē rakstīts par pravieti Jeremiju, kurš dzīvoja apmēram 600 gadus pirms mūsu ēras, tas ir, pirms Jēzus piedzimšanas. Dievs viņam reiz teica, lai aiziet pie podnieka. Jeremija paklausīja, aizgāja, skatījās, kā podnieks strādā. Viņš redzēja, kā podnieks veido trauku, pēc tam to pārveido, līdz pats podnieks ir apmierināts par to, kas sanācis. Un Dievs teica Jeremijam: “Tu, Jeremija, un visa tauta arī esat kā māls manās rokās. Es veidošu jūs. Uzticieties man!”

Kad bērni pabeiguši darbiņu, saliek cepampapīra gabaliņus ar darbiņiem uz plātīm. Dienas laikā visi “cepumi” tiek izcepti, un bērni var tos saņemt, dodoties uz mājām. Ja nav iespēja izcept – iedod līdzī, lai izcep mājās vai arī vadītāji izcep savās mājās un iedod bērniem nākamajā dienā, reģistrējoties.

Lai šie jūsu darbiņi būtu gatavi, tiem vēl jātiek krāsni karsētiem, tāpat kā mālam māla ceplī. Bet es jūs pacienāšu ar jau gataviem cepumiem – kad darbs ar mālu pabeigts, arī man patīk veidot smilšu mīklas cepumus!

Bet, pirms dodaties prom, vēlos jums vēl vienu pamācību līdzī dot.

(paņem divus traukus, vienā saliktas “labā trauka” satura apraksta zīmītes, otrā – “sliktā” trauka satura zīmītes)

Skatiet, cik skaisti trauki! Bet tie tomēr ir ļoti atšķirīgi. Kā tie atšķiras? Vislielāko atšķirību pamanīsiet, ja paskatīsieties, kas tajos iekšā. Arī mēs, cilvēki, esam kā trauki. Un mums jāpiedomā pie tā, kas mūsos atrodas. Kas ir mūsos – mīlestība vai naidis? Vai tur ir skaudība vai prieks par citu panākumiem? Vai esam izpalīdzīgi vai arī domājam tikai paši par sevi?

Viens no šiem traukiem ir piepildīts ar daudzām labām lietām, visas tās minētas arī Bībelē – ar ieteikumu, lai mēs tās meklējam un lietojam.

Otrs trauks piepildīts ar daudzām sliktām lietām, arī tās visas minētas Bībelē – ar ieteikumu, lai mēs tās atmetam.

Dievs ne tikai veido mūs, Viņš ar prieku palīdz katram, kas vēlas, lai viņa dzīvē būtu vairāk to lietu, kas iepriecina Dievu un cilvēkus, un mazāk to lietu, kas skumdina Dievu un nodara ļaunumu mums pašiem un arī citiem cilvēkiem. Ja vēlamies, lai Viņš mums palīdz, varam Viņu lūgt un Viņš būs priecīgs mums palīdzēt.

Skolotājs iesāk lūgšanu:

Dievs, paldies, ka Tu kā Podnieks veido mūs. Ka Tu tik ļoti par mums rūpējies. Palīdzi mums uzticēties Tev! Paldies, ka Tu mūs veido, lai mēs kļūtu līdzīgi Jēzum.

Dievs, mēs katrs vēlamies, lai Tu palīdzi mums.

Katrs bērns paņem pēc kārtas vienu lapiņu no katra trauka (skat.Pielikums 3), tur uzrakstīto vārdu ieliek lūgšanā. Pēc savas lūgšanas lapiņu atliek atpakaļ, lai visiem būtu vienādas iespējas izvilkt jebkuru lapiņu.

Lūdzu, palīdzi man, lai manī būtu vairāk _____ un mazāk _____ .

Lūdzu, palīdzi man, lai manī būtu vairāk _____ un mazāk _____

Āmen.

līdzjūtība	patmīlība
laipnība	lielība
pazemība	augstprātība
pacietība	nepaklausība
piedošana	nepateicība
mīlestība	cietsirdība
miers	meli
pateicība	nodevība
prieks	uzpūtība
patiesība	izlikšanās

CIEMOŠ PIE MARTAS

Lai iepazītos ar Bībeles stāstu, bērni katru dienu “ceļo laikā” un ierodas ciemos pie kāda cilvēka, kas pats bijis iesaistīts kādā no Bībelē aprakstītajiem notikumiem vai arī bijis kāda notikuma aculiecinieks.

Ieteicams telpu katru dienu pārkārtot, lai pieskaņotos stāstītāja dzīves situācijai. Šodien bērni ciemojas pie Martas, mājās, kurās ciemojies arī Jēzus. Martas mājās viss ir ļoti kārtīgs, visas lietas savās vietās, ziedi vāzēs, grāmatas plauktos pēc auguma – izteikta kārtības un tīrības sajūta.

Labdien!

Prieks redzēt jūs arī manās mājās! Ieņemiet ērtākās vietas! Vai kāds no jums izslāpis? Te jums atspirdzinošs dzēriens! Un arī kāds spēcinošs cienastiņš (*pēc iespējām – limonāde, kāds auglis vai kas cits, vēlams īpaši noformēts – kā ciemiņus gaidot*)

Tāds prieks jūs redzēt manās mājās! Man tik ļoti patīk uzņemt ciemiņus! Tuvus un tālus, arī tos, kas tikai garām ejot ienāk. Dzirdēju, jūs arī šonedēļ daudz pa ciemiem gājuši.

Kur esat bijuši?

Kā jūs tur uzņēma?

Un kas bija pēdējie ciemiņi, kurus esat uzņēmuši savās mājās?

Vai kādam no jums jau zināms, kur plānojat ciemoties nākamajā nedēļā vai mēnesī?

Kā jūs parasti uzņemat ciemiņus?

Redziet, man tik daudz jautājumu! Man tiešām patīk uzņemt ciemiņus, tad nu vēlos arī visu uzzināt par jūsu pieredzi!

Par mani runājot – daudz ciemiņu mūsmājās bijuši, bet vēlos jums pastāstīt par to, kā mūsmājās ciemojās Jēzus. Jā, tieši tā, Jēzus bija mūsu mājās! Biju dzirdējusi brīnišķīgas lietas par viņu. Kā viņš māca, kādus brīnumus dara. Cilvēku tūkstoši vēlējās viņu satikt, klausīties viņa runās. Varbūt būsi dzirdējuši, ka reiz pat vairāk nekā 5000 cilvēku bija sapulcējušies, lai klausītos, ko viņš saka. Un viņš lielo cilvēku pūli pabaroja ar pāris zivīm un dažām maizēm. Varbūt zināt vēl kādas lietas, ko viņš darījis? (*Dod iespēju bērniem atbildēt.*)

Jā, tāds viņš ir, tik īpašs. Tāpēc, kad Jēzus bija mūsu ciematā, priecājos, ka viņš izvēlējās paciemoties arī mūsu mājās. Zināju, viņš pie mums labi jutīsies – saklāsim viņam mīkstu gultu, grīdas un plaukti būs bez neviena putekliša, pagatavosim gardus ēdienus. Jēzum pie mums patīks!

Jēzus atnāca. Man bija TĀDS PRIEKS par to! Jēzus mūsu mājās! Bet – prieks pagaisa, kad sapratu – es viena pati par visu rūpējos. Es berzu istabu, klāju gultu, kārtāju plauktus, ziedus. Kad sapratu to, nodomāju – Marija, viņa ir mana māsa – Marija droši vien gatavo pusdienas. Gāju skatīties, kā viņai veicas – bet nekā, viņas tur nebija.

Atradu viņu kopā ar Jēzu. Un viņa neko nedarīja. Neko netīrīja, neko nekārtoja. Nebija pat padevusi Jēzum padzerties! Viņa vienkārši sēdēja un klausījās, ko Jēzus saka. Es tik smagi strādāju, bet viņa pat roku nepakustināja, lai palīdzētu. Kā jūs domājat, kā es jutos? *(Dod iespēju bērniem atbildēt, izteikt savas versijas)*

Es biju dusmīga. Tieši tā. Dusmīga. Un noraizējusies, jo tik daudz vēl ko vajadzēja paveikt! Tādēļ es gāju klāt un uzrunāju Jēzu.

“Jēzu!” es viņam teicu “mana māsa man nemaz nepalīdz. Vai tev šajā sakarā nav nekas sakāms? Saki taču, lai viņa nāk man palīgā!” Cerēju, ka Jēzus tagad pateiks Marijai, kas viņai darāms. Bet nē! Jēzus sāka runāt ar mani.

Viņš man teica: “Marta, es redzu, ka tu esi uztraukusies un noraizējusies par daudzām lietām. Bet tev vajag tikai vienu lietu!”

Tikai vienu lietu? Kuru? Manas domas izskrēja cauri visai mājai! Gulta? Grīdas? Pusdienas? Kura viena lieta? Kas vēl? *(Iepauzē – lai bērni pasaka variantus, kura varētu būt tā viena lieta?)*

Un tad Jēzus turpināja: “Tikai viena lieta ir patiešām nozīmīga. Marija to ir izvēlējusies”.

Ko Jēzus ar to domāja? Kas bija šī viena lieta?

Marija iziet ārā. Nodarbības noslēgums kopā ar grupas vadītāju.

Kā jūs domājat, kā Marta tagad jutās? Ko viņa darīja?

Bībelē tas nav uzrakstīts. Marta arī izgāja ārā un nevaram viņai pajautāt.

Ko tu darītu Martas vietā?

Šis notikums mums palīdz saprast, ka visvairāk Jēzus vēlas, lai pavadām laiku kopā ar viņu. Viņš vēlas būt mūsu dzīves centrā. Kā vislielākais draugs, kā vislabākais palīgs, kā visvisnepārspējamākais, jo neviens nav tāds kā Viņš! Viņš ir tik labs draugs, ka pat bija gatavs izciest sodu mūsu vietā par visiem mūsu grēkiem. Pateicoties tam, katrs, kas viņam tic, var būt draugs ar Dievu un var jau tagad dzīvot kopā ar viņu, un varēs darīt to mūžīgi!

Pavadīsim arī tagad laiku kopā ar Jēzu. Viens no veidiem, kā to darīt, ir lūgšana. Mēs aizveram acis, lai nekas netraucē. Un iedomājamies, ka Jēzus ir šeit, mūsu vidū. Viņš patiešām ir, lai gan Viņš neredzam! Es lūgšu un jūs varēsiet katrs klusi tajā iesaistīties, lūdzot pie sevis.

Jēzu, mēs vēlamies tagad pavadīt laiku kopā ar Tevi!

Paldies, ka Tu esi mūsu vidū.

Es pateicos, ka Tu nomiri par mūsu grēkiem.

Atceries trīs lietas, kuras esi darījis, par kurām zini – tās nav bijušas Dievam patīkamas, klusībā nosauc tās un lūdz, lai Dievs Tev piedod!

Paldies, Jēzu, ka man ir piedots!

Paldies par šo nedēļu nometnē! Visvairāk man šajā nedēļā patika...

Es vēlos, lai manās mājās vienmēr ir vieta Tev, Jēzu!

Āmen!